

Sme zvoštali. Tupofleky vodjely s páníkem na chalupu plnit bazén hlinou prej. A já sem měl pánčičku pro sebe. Jen a jen a JEN PRO SEBE!!! Celou celičkou. Nikdo po mě nešlapal, nikdo mi neukusoval nožičky a nikdo mě hlavně neodstrkoval, nepřetlačoval se, když jsem se šel pomazlit.

A toliko věcí my sme spolu stihli. Hráli jsme si se zajíčkem - mým novým přítelem. Hráli jsme si s krysou Vasilisou, na honičku kolem stolu jsme si hráli. A taky sem se učil přikrejšvat. Docela legrajda. To si lehnu na ručník, pak udělám cíplýho psa a popadnu roh toho ručníka. A přetáhnu si ho na sebe. Tu poslední fázi ešče nemám vymazlenou, ale už se mi to i několikrát povedlo a to pak je jásáního, odměňováního. Zrovinka tentokrát mi to vyšlo a dostal sem možnost vybrakovat celou odměňovací krabičku. To potěší, fakt.

Pak šla pánčička k volbám nějakejm, tam sem teda nesměl, ale aspoň sem si zdřímnul. A dobře sem teda udál. Páč jak se vrátila, tak jsme spolu v rychlosti uvařili kotel výborný bramborajdy, aby až se páník vrátí, měl něco rychlýho a teplýho do pupku. A pak už říká pánčička, že : "Půjdeme za Ajdou, Rumíčku? Za Ajdičkou?? Jo??" JO!!! JOJOJO!! Jak se může takhle hloupě ptát jako? Za Ajdičkou dycky. Je s ní hrozná sranda.

Vzala šécko, jen teda na balonek zapomněla. A to je dycky hrozná škoda. Nestává se jí to moc často, ale vobčas jo. To víte - věk... nikdo nemládne... Ale zasejc mi to vynahradila různějma šaškárnama, jako jsou obíhačky stromů, laviček, vybíhání schodů a..... proskakování zdí. Jo, fakt. Umim proskočit zdi. Koukáte co? No to lidi obvykle koukaj, dyš mě viděj. Cestou na Filajku je totiž mezi barákama taková překážková dráha. Na tu samotnou my nechodíme, páč já vim, že tam by pesani neměli chodit. A kus od týhle dráhy je dřevěná tlustá stěna, která má v sobě nahoře okýnko. A já sem se naučil tím proskakovat. Běžim, běžim, pánčička řekne "Hop, krz!" a já letim a proletim tím vokýnkem. A sklízim ovace a aplaus. To mě ba. A za chvílku už jsme byli na Filajce, kde jsme měli potkat Ajdičku.

Enemže úplně prvně jsme potkali volně loženýho šarpeje. Pochodoval k nám, vocas nahoru. Pranic se pánčičce nelíbil. Já jsem dostal povel "Pocem a neřeš to!" a držel sem se u pánčičky. Ta se mezitím snažila příchozího odhulákat, ať maže domů. Nakonec se to i povidlo a pes mazal zpátky do dálky k majitelům. A my šli loukou dál. A tam jsme potkali malou krásnou fenku. Pánčička z ní byla unešená stejně jako já. Nejdřív sem jí teda musel ukázat, že se nemusí bát, ale pak už jsme se hezky pozdravili a trošku si poblbli. Pánčička se

ptala, co je fenka zač a dozvěděli jsme se, že tatínek byl džékrasl a matinka bordelka. Hele řeknu vám, povedená, fakt povedená kráska ve velikosti šeltýje, krátkosrstá, s nádhernejma vočima a zajímavou kresbou páč matinka bordelka byla plesnivá.

Ale..... jako...Ajďulína, je prostě Ajďulína! Povinadž - ty jo s ní se dá tak krásně lítat a rasit se a zabíjet se. A vona u toho dycinky tak řve!! Takže jakmile sem jí zblejsknul, jak si to k nám šine vod tramvaje, začnul sem hopikat. A hnedle, jak byla volná, řítili jsme se k sobě jako dvě pendolina a vší silou do sebe pochopitelně vlítli. Joooooooooooooooooooo!!! To bude dobrá procházka. Poprali jsme se a stokrát pozabíjeli hned na začátku. A Ajďulína řvááááááá z plnejch plic. Působíme dycky děsně efektně, rveme se na kusy a vona řve hlasem zabijáka. Já sem tichej bojovník, já neřvu. Což pranic nevdí, vona to dá za nás voba. Došli jsme do sadu a tam jsme to rozjeli ve velkém. Honičky, kličky, výpady, ŘEF, vražda, ŘEF, honička, vraždra, 250x vražda, ŘEF. Byl sem Blažej.

Ani už mi tak nevdilo, že nemáme ten balonek. Jen teda bych ho bejval uvítal, když jsme došli k ohništi. Byla tam totiž kamarádka vod Ajdy pánčičky a měla s sebou partičku malejch kluků. Pekli tam buřtíky. No a když teda my si nesměli ty buřtíky vzít, bejvalo by bylo fajn, kdyby mi mohli kluci házet ten balonek. Páč já mám rád, když mi děti házej balonky. Takhle sem si tam aspoň jednoho toho klučíka s kterým jsme se mohli honit vyhlídnul a jemu vůbec nevdilo, že ho rasim. I na ty buřty sem zapomněl.

A potom jsme šli zasejč dál. Pánčičky klábosily a my si s Ajďulínou chvíli hráli, chvíli enem tak běhali a pak se zase zabíjeli. To je stejně nejlepčí zábava. A když do toho prsknete megarychlou honičku mezi stromama, kdy jeden číhá a druhej řeže zatáčky!! To je potom teprf zábavička. Pochopitelně se to musí poctivě prostřídat, aby nebyl honěnej enem ten jeden. Následuje boj, zabití a u toho zase ŘEF. Bez něj to nejni vono. Vobčas sem se tak nějak pozapomněl a jak mi doma háraj Tupofleky, myslel sem si, že bychom si aspoň s Ajďulínou mohli zahrát na mamku a taťku, když doma mi to nevyjde. Jenže vona jako byla proti. To byl pak taky řef □ . Škoda ale, jako kastrovaná si to mohla užít bez vobaf, že jo? Tak ale nic, jen sem to prostě zkusil a nevyšlo to.

A pak jsme shodou okolností došli zasejč zpátky k tomu vohništi, kde ještě pořád byli ti kluci. Pánčička mě ponejprv začala zlobit kopáním listí do vzduchu. A to já rád, miluju chytat listí ve vzduchu. Na chvíli se zapojila i Ajďulína a chytali sme listí spolu. Pak ale přišla další

zábavička. Ten můj kamarád klučičí našel správnej klacek a začal mě s ním zlobit. Utíkal s ním, abych ho musel honit a já to samozřejmě kvitoval. Kluk se řehtal, já se řehtal a vobá sme tam lítali jak urvaný vagóny po nádraží. Pánčička se smála nahlas. A byla moc ráda, páč jak pravila- nejni nad dětský “animátory” a druhak se prej tak mimoděk nacvičilo, že dítě s klackem v ruce nejni nic hroznýho. Ne že bych měl reakci na náprah nějakej, to ne, ale jak říká pánčička - takovýhle věcičky se hoděj. Když pak bude někde podobná situace, nebude z toho pes - teda jako i já - vypleskej. Páč prostě děti někdy v ruce klacky mají.

No a pak už se šlo dom, páč byla zima. Pánčičkám teda. Ponivadž ty enem chodily, my co lítáme, nám bylo dobře. Tak jsme ještě prošli Filajkou krz a mířili na tramvaj. Pánčička se těšila, jak si zase zapěju, jenže nám to šécko ujelo před šňupákem, takže jsme se rozloučili s Ajdulínou, který už ta tramvaj jela a my to halt propochodovali domů pěšky. Tam jsme si dali něco na zahřátí - já teplou syrovátku, pánčička nějakyho pajduláka a šlo se. Já na pelíšek a pánčička uklízet, aby ten čas, než dorazí Tupofleky s páníkem nějak smysluplně využila. Tupofleky přijely vyřízený jak žádost na ouřadě, páč s páníkem vozila furt tu zeminu a taky musela poslouchat a stejně jako já s sebou vděčně flákla na pelech a za chvíli to brala. To já měl ešče roupy teda, páč přece jen - to hárání, to chápete ne. Ale zase ty roupy nebyly ešče tak dostatečný, aby je nepřemohnul spánek. Stejně jako voba páníky ale. Ty vám vytuhli, úplně stejně jako my.